

D R E P T U L

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMĂINĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Ioan Filitti. — *Cel dintâi proiect de descentralizare administrativă.*
Ioan D. Neagu-Negrilești. — *Noua lege a cooperației și moșnenii.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I.* — Simulațiune. — Dovadă între părți contractante. — Ezei rezervatari.

(Moșia C. Bălan cu Stana Labont).

Casație s. II. — Curte cu Jurați. — Acuzat. — Decizia Camerei de acuzare. — Lista martorilor. — Lipsă de comunicare.

(Ilie Stoenoiu și alții cu Minist. Public).

Curtea de Apel Iași. — Comună. — Persoană juridică. — Contracte de închiriere. — Concesiune. — Viciu de formă. — Dacă poate fi acoperit.

(I. Rosenthal cu Primăria Comunei Iași).

toată ziua, de care acum se află atât de măbușite în cât vremea materială le lipsește de a se ocupa de lucrările mai înalte ce sunt chemate a săvârși. Tot într'o vreme multe din acele mărunte, care și ele au gravitatea lor, le scapă fără voe din vedere, rămân părăsite, sau se rezolvă într'un chip neîndestulător.

PROECT DE LEGE

Pentru împărțirea Principatelor-Unite în patru Prefecturi Generale

TITLUL I

Partea I-a

Despărțirea teritorială

Art. 1. — Teritoriul Principatelor-Unite se împarte în patru Prefecturi Geuerale :

A. Prefectura Generală de *Nord* va cuprinde 9 districte adică : Dorohoi, Botoșani, Suceava, Neamț, Iași, Roman, Bacău, Vaslui și Fălciu, având reședința în Capitala Iași ;

B. Prefectura Generală *Măritimă*, va cuprinde 8 districte și anume : Cahul, Covurlui, Ismail, Tecuci, Tutova, Putna, Râmnicul-Sărat și Brăila cu reședința la Galați ;

C. Prefectura Generală de *Centru*, va cuprinde 9 districte : Prahova, Buzău, Ialomița, Ilfov, Dâmbovița, Vlașca, Teleorman, Argeș și Muscel, cu reședința la București ;

D. Prefectura Generală *Occidentală*, sau *Olteană*, va avea de capitală Craiova și se va compune din 6 județe : Romanați, Vâlcea, Dolj, Gorj, Mehedinți și Olt.

Partea II-a

Administrația Prefecturilor Generale

Art. 2. — Administrația generală se compune :

A. De un prefect general ;

B. De un consiliu general ;

C. De un general sau alt comandant superior al trupelor a cărui înființare și atribuție se vor regula printr'o legiuire specială proiectată de Ministerul de Răsboi ;

D. De o Curte de Apel cu un procuror general, pentru a căruia întocmire se va supune osebit proiect de lege de Ministerul Justiției ;

E. De un agent superior al Ministerului Finanțelor întocmit printr'o legiuire alcătuită de acest Minister ;

F. De un agent superior al Lucrărilor Publice.

Cel dintâi proiect de descentralizare administrativă

publicat de **Ioan C. Filitti**
Consilier permanent legislativ

Cred nimerit a publica, în momentul când reforma administrativă este la ordinea zilei, cel dintâi proiect de descentralizare și expunerea de motive ce-l însoțește. A fost întocmit de Barbu Catargi, președintele celui dintâi guvern comun amânduror Principatelor, îndată după contopirea, în Dec. 1861, a administrațiilor lor. Prezintă adunării legiuitoare la 19 Martie 1862, a fost însă respins, sub cuvânt că era rău venit în momentul când, dimpotrivă, trebuia să se ia măsuri de completă unificare.

Expunere de motive

Țara noastră având o întindere considerabilă în lungimea ei, lipsită de înlesnirea comunicațiilor de care celelalte nații se bucură, având către aceasta o formă de guvern care centralizează toate lucrările într'un singur punct, acela al înaltei oblăduiri, a suferit în tot timpul mari anevoințe în expedierea lucrărilor.... Se nădăjduște că prin această descentralizare parțială și recentralizare numai a lucrărilor de mare importanță la Minister, pe de o parte se vor statornici mai prielnic bazele unei fuziuni de administrație completă care, printr'o grabnică executare a legilor, va lega mai bine între ele diferitele părți ale teritoriului român, printr'o mai strânsă legătură a intereselor tuturor, iar pe de altă parte guvernul, adunând mai cu înlesnire luminile necesare asupra trebuințelor locale și generale, va putea întinde și modifica mai bine, prin legi și regulamente, mijloacele de ameliorație dictate de experiență ; în fine Ministerele se vor despovăra de lucrarea amănuntelor de

TITLUL II

Despre numirea prefectului general

Art. 3. — Prefectul general va fi totdeauna ales din persoanele ce vor fi ocupat funcții înalte în Principatele-Unite, începând dela Director de Departament (azi secretar general) sau membru al Curților de Apel, până la Ministru inclusiv, sau dela colonel până la general.

Art. 4. — Numirea sa se face de Domnitor pe temeiul prezentației Ministrului de Interne.

Art. 5. — Directorul prefecturei generale urmează să fi fost cel puțin prefect de județ în curs de 3 ani, sau 5 ani șef de secție într'un Minister sau să fi ocupat asemenea post echivalent în celelalte ramuri ale Administrației Publice.

TITLUL III

Partea I-a

Atribuțiile și îndatoririle generale ale prefectului general

Art. 6. — Prefectul general, în calitatea sa de reprezentant al Guvernului, are precăderea onorifică asupra tuturilor celorlalte autorități și îndată dnpă aceea a înaltelor corpuri ale Statului.

Art. 7. — Prefectul general deși atârnă deadreptul de Ministerul din lăuntru, ca organ însă general al Guvernului are o acțiune de priveghere și de control asupra tuturilor funcționarilor publici din circumscripția sa.

Prin urmare el ia măsurile necesare pentru executarea legilor, decretelor și hotărârilor ministeriale în genere.

Partea II-a

Atribuții administrative

Art. 8. — Prefectul general are dreptul de a anula și a reforma actele ampoliaților administrativi, financiari și ai lucrărilor publice, pe cât le va dovedi contrarii legilor și dispozițiilor luate de Ministerele respective, sau a ordinelor date chiar de el însuși, în limitele căderilor sale.

Art. 9. — Administrații au drept de recurs la prefectul general, în conformitate cu art. 13, în contra tuturilor actelor emanate dela agenții deosebitelor Minister, prin care ei ar crede că li s'ar fi jignit interesele legitime.

Art. 10. — La caz de neînțelegere între prefectul general și agenții superiori ai districtelor asupra unei chestii de căderea consiliului general, cel dintâi supune împrejurarea acelu consiliu, iar în lipsă-i comitetului permanent și după încheierea unuia din aceste corpuri, de va mai întâmpina opunere, va lua măsuri provizorii în conformitate cu opinia exprimată, supunând tot odată împrejurarea Ministerului respectiv spre a i se da deslegarea definitivă.

Art. 11. — Prefectul general, primind reclamații contra prefectilor de județe sau altor agenți ai osebitorilor Minister, va proceda prin anchetă, dacă împrejurarea va fi de o importanță însemnată sau grea de constatat altfel.

Art. 12. — Când se ivesc mai multe reclamații de asemenea natură, prefectul general se poate transporta în persoană la fața locului și, dovedind nerândueli din partea vreunui ampoliat superior al

districtului, cere suspendare sau destituirea lui dela Ministerul respectiv.

Dacă din contră abaterile dovedite vor fi comise de ampoliați secundari, precum subprefecți, casieri, secretari și alți asemenea funcționari a căror leafă e mai mare de lei 300, prefectul general îi poate suspenda și cere de la Ministerul respectiv a lor destituire.

Toți ceilalți ampoliați cu leafă de la 300 lei în jos, se destitue și se numesc deadreptul de prefectul general, cu îndatorire din parte-i de a raporta la Minister destituirea și înlocuirea acelor ampoliați.

Anchetele și măsurile sus menționate, când vor privi pe vreun militar, se vor face totdeauna prin înțelegere și conlucrare cu șeful trupelor din acea circumscripție.

Intr'un cuvânt, prefectul este însărcinat a culege și a transmite Guvernului toate științele proprii a-l povăui și a-l lumina asupra trebuințelor despărțirii sale, spre a se putea lua măsurile de îmbunătățire și reformele cerute de interesul public.

Art. 13. — Prefectul general, deși fără amestec direct în atribuțiile judiciare și militare străine de administrație, va avea cu toate acestea îngrijirea de a preveni Ministerul respectiv despre orice abatere de la legi ar observa că se urmează din partea ampoliaților de orice rang dependenți de acele Minister.

Art. 14. — Prefectul general înconștiințează pe fiecare Minister de orice împrejurare importantă ce-l privește.

Aceste înconștiințări regulate se fac de două ori pe lună, iar la împrejurări de o importanță mai mare și mai grabnică, el înștiințează pe acele Minister, le supune opinia sa și cere aprobarea măsurilor ce va fi luat provizoriu.

Art. 15. — Prefectul general va fi îndatorat de a face de 2—3 ori pe an o preambulare în toată circumscripția sa, spre a inspecta și cunoaște mai de aproape exacta funcționare a mecanismului guvernamental și efectele sale.

Art. 16. — Puncturile de căpetenie asupra cărora va aținti mai cu osebire băgarea sa de seamă, vor fi :

- a) poliția generală;
- b) starea școalelor;
- c) moralitatea profesorilor și mărginirea lor în programul lecțiilor ce sunt chemați a profesia;
- d) moralitatea și exactitatea ampoliaților de toate treptele și aflarea în ființă a tuturilor slujbașilor remunerați de Stat;
- e) paza reglementelor cancelaricești în genere, iar mai cu seamă a contabilității;
- f) starea temnițelor și a întemnițaților;
- g) starea spitalurilor și ameliorațiile trebuincioase;
- h) măsurile de salubritate în orașe și sate;
- i) măsurile în contra epizootiei, a lăcustelor și altor calamități publice;
- j) măsurile în contra incendiului și a inundațiilor;
- k) starea caselor municipale;
- l) respectarea contractelor de închiriere și arenduire a domeniilor Statului, a averilor mânăstirești și a proprietarilor cu chiriașii lor de toată treapta;
- m) starea drumurilor generale și vicinale;
- n) exactitatea lucrărilor de șosele și poduri, după cuprinderea contractelor antreprenorilor, sau a dispozițiilor luate de Ministerul lucrărilor publice;
- o) starea navigației fluviale și îmbunătățirile ce ar putea să se facă;

p) exacta aplicare a statutelor căilor ferate de către concesionari;

r) starea agriculturii și ameliorările ce ea reclamă

s) starea și îmbunătățirea cerută a vitelor cornute și necornute;

t) exploatarea minelor;

u) starea stabilimentelor de ape minerale;

v) paza granițelor;

x) cu un cuvânt, toată mișcarea administrativă, financiară, militară și judecătorească, în conformitate cu legile și în apărarea fiecărui cetățean contra ori căror abateri și oricăror jigniri a intereselor sale.

Partea III-a

Ordinea publică

Art. 17.—Prefectul general însărcinat cu siguranța și liniștea publică are dreptul de a lua orice măsuri legale pentru menținerea ordinii, precum și a concentra puterea armată din circumscripția sa în oricare punct trebuința va cere.

Art. 18.— În asemenea caz prefectul general dă ordine în scris la prefectii județelor și la șefii jandarmeriei din jurisdicția sa și se adresează deosebit la generalul trupelor din acea despărțire. Tot într'o vreme înștiințează grabnic pe Guvern de cele întâmplate și de măsurile ce a luat.

Partea IV-a

Măsuri financiare

Art. 19.—Prefectul general priveghează și ordonă executarea tablourilor de contribuții directe și de venituri municipale.

Art. 20.—El este însărcinat a priveghea împlinirea și întrebuințarea banilor publici. El controlează toate operațiile financiare ale circumscripției sale.

Art. 21.—El priveghează aplicarea legii pădurilor, moșiilor Statului și mănăstirești.

Art. 22.—El încuviințează, în marginile creditelor deschise, cheltuielile alocate pentru întreținerea și reparația șoselelor și a stradelor de prin orașe.

Art. 23.—El autorizează vânzarea ipotecilor sau a cauțiunilor depuse de antreprenori sau înapoierea lor la finitul lucrărilor.

Art. 24.—Oricine s'ar socoti în drept de a intenta un proces în contra statului, va fi dator a adresa mai înainte prefectului general un memoriu asupra pretenției sale. După primirea acestui memoriu, care este o încercare de împăciuire, prefectul general consultă pe ministrul competent și cere instrucțiile sale.

Partea V-a

Atribuțiile prefectului general ca tutor al comunelor

Art. 25.—Prefectul general supune deciziunii Ministrului de Interne chestiile comunale care privesc direct interesul general al Statului, însă el dă deslegări prefectilor districtelor și hotărăște asupra treburilor următoare:

a) bugetul și socotelile comunelor și municipalităților, când nu dau loc la impozit extraordinar;

b) donații și legături de orice fel de avere, când nu este vreo reclamație a familiilor;

c) chirii sau arenduri de dat sau de luat;

d) aprobarea planurilor și a devizurilor lucrărilor comunale;

e) planul alinierii orașelor și comunelor;

f) măsuri de asigurare în contra focului;

g) înființare de pavele în orașe și târguri:

Art. 26.—Prefectul general poate anula hotărârile municipalității, eșite din cuprinderea legilor.

Art. 27.—În principiu, prefectul general nu se poate substitui municipalităților, prin urmare nu poate hotărî în treburile ce sunt de atribuțiile autorității municipale. La caz însă când o municipiitate, după invitările și avertismentele prefectului general sau a prefectului districtului, ar rămânea neactivă într'un caz atingător de atribuțiile sale, precum acela de îndestulare, de salubritate sau de securitate publică, atunci prefectul general ia deadreptul sau prin prefectul districtului hotărâri de poliție municipală și le face a se executa în socoteala acelui corp municipal.

Art. 28.—Când unul din membrii municipalităților s'ar dovedi culpabil de acte contrarii legilor sau de sfeterisire de bani ce ar cere darea sa în judecată, prefectul general, prin încheerea consiliului sau a comitetului permanent încuviințată de minister, îl suspendă.

Art. 29.—Când toată municipalitatea va fi implicată sau cel puțin majoritatea, prefectul general, după încunoștiințarea ministrului autorizează pe prefectul local a înlocui provizoriu pe acei membri până la a lor desvinovățire, iar la caz de condamnare îi înlocuiește printr'o nouă alegere.

Partea VI-a

Dispoziții generale privitoare la prefectul general

Art. 30.—Oricine poate a se adresa la prefectul general cu suplică arătătoare de reclamația sa.

Art. 31.—Hotărârea prefectului general nu este neapelabilă. Recursul dinaintea ministrului este totdeauna deschis.

NOUA LEGE A COOPERĂȚIEI ȘI MOȘNENII

În art. 113 din noua lege pentru organizarea Cooperăției din Martie 1929, legiuitorul Cooperăției a căutat să prevadă anumite îndulciri în ceia ce privește regimul înstrăinării drepturilor moșnenești. În alin. 1 din acest text, se prevede că la vânzarea spre exploatarea a pădurilor care fac parte din domeniul public sau privat al colectivităților publice, cum ar fi statul, Eforiile, Academia Română, etc., cooperativele forestiere vor fi preferate la cumpărare chiar dacă vor oferi un preț cu 50% mai mic decât prețul cel mai avantajos ce s'ar obține.

În al. 2 din acelaș articol se mai prevede că colectivitățile publice pot vinde chiar prin bună învoială bunurile lor societății Cooperativei sub o dublă condițiune: facerea unei experțiize și adesiunea oficiului Național al Cooperăției Române în ceia ce privește capabilitatea Societății Cooperative de a se angaja în lucrări de asemenea natură. Ma'am așteptat ca în noțiunea de colectivități publice de drept privat să intre și obștile moșnenești și composesoratele.

Legiuitorul Cooperăției însă, mai trece în aliniatul următor de sub acelaș articol dispozițiunile: „Societățile Cooperative vor fi preferate în aceleaș condițiuni, la vânzarea spre exploatare a pădurilor de moșneni sau răzeși cât și la vânzarea pădurilor com-

posesoratorilor, cu respectarea prescripțiilor art. 48 c. silvic."

Din apropierea dispozițiilor acestui aliniat de dispozițiunile primului aliniat precum și a acestora de dispoz. art. 48 c. silv. reiese clar și indubitabil că legiuitorul cooperatist a înțeles că atunci când o obște sau un composorator a scos în vânzare sau exploatare vre-o pădure prin licitație și când între licitatori ar fi și o cooperativă forestieră, casa pădurilor care prezidează licitațiunea, are facultatea *ex lege* a preferi cooperativa și a respinge pe ceilalți licitatori chiar când cooperativa ar oferi cu 5% mai puțin decât cel mai mare preț obținut.

În fapt va fi posibil așa ceva?

În drept are sancțiune această dispoziție?

Spre a putea da răspuns la prima întrebare, trebuie să precizăm; 1) Ce rol îndeplinește Casa Pădurilor în situațiunea prezidării licitațiilor de vânzarea spre exploatare a pădurilor moșnenești și a composoratorilor; și 2) Ce se va întâmpla când reprezentanții ar refuza contractarea cu cooperativa forestieră indicată și preferată de casa pădurilor.

Casa Pădurilor nu-i decât o instituție tutelară de controlul administrării și folosinței bunurilor moșnenești.

În ipoteza vânzării pădurilor moșnenești prin licitație ea joacă numai un rol obiectiv de arbitru. Nu devine nici o dată stăpâna dreptului moșnenesc și deci facultatea de a preferi un amator cu preț redus este iluzorie, de oarece facultatea acceptării prețului, facultate mai mare decât platonica preferință din alin. 3 de mai sus, o are obștea sau composoratorul.

În art. 48 al. 4 c. silv. se spune clar că:

După ce se va cunoaște rezultatul licitațiunei, Ministerul Agriculturii și Domeniilor va fi obligat să comunice cel mult în 15 zile dela ținerea licitațiunei administratorilor cetei de moșneni prețul cel mai mare obținut la licitațiune.

Ei sunt datori să comunice Ministerului până în 15 zile dela comunicarea ce Ministerul le-a făcut-o de rezultatul licitațiunei, dacă se mulțumesc sau nu de prețul obținut.

Se va găsi oare vre-o obște sau vre un composorator atât de năuc încât să accepte prețul cel mai mic numai de dragul aplicațiunei legii Cooperatizei? Cum se împacă alin. 5 din art. 48 c. silv. cu preferința recomandată de legiuitorul cooperatist Ministerului de Domenii prin primele aliniate din art. 113? Se vor găsi oare obștii atât de orbite încât să abdice dela drepturile lor și administratori atât de slabi de fire încât să facă danii ciuntind drepturile moșnenești?

Statul și celelalte colectivități din domeniul public pot consimți la asemenea vânzări în minus, obștile însă niciodată, căci aceasta ar fi nu numai o expropriere ci și o spoliatiune, lucru nepermis de legi și neîngăduit de morală.

Dar pe lângă acest lux de considerațiuni mai este unul.

Facultatea Ministerului de Domenii de a preferi cooperativele la cumpărare cu preț scăzut, n'are nici o sancțiune, iar articolul 113 este o normă legală, lipsită nu numai de temei ci chiar de sancțiune.

Dacă legiuitorul cooperatizării din Martie 1929 a fost confuz, neprecis și nepractic în prima parte a ali-

niatului penultim din art. 113, a fost însă și clar și complet în a doua parte a aceluiași aliniat.

Până la Septembrie 1920 nu erau permise înstrăinările drepturilor moșnenești decât între obșteni.

Prin legea d-lui Cudalbu s'a închis și acest robinet.

Nu se mai admit vânzări decât prin licitație sau fără licitație însă autorizate prealabil de Minister cu îndeplinirea cerințelor art. 18 din Regulamentul legii modificatoare a codului silvic.

Dela promulgarea legii cooperatizării se poate ocoli licitația în ipoteza când obștea stăpână pe voința ei hotărăște să vândă pădurea spre exploatare unei cooperative forestiere.

E un început spre reînțoarcere la reînființarea obiceiului pământului.

Obștea prin voința ei care nu-i altceva decât voința unui infim număr de frunțași și avere sau frunțași de vorbărie, hotărăște vânzarea pe preț de estimație către cooperativa cutare și Ministerul prin casa pădurilor nu-i, în acest caz, decât un birou de înregistrare.

Dacă și în acest articol s'ar fi prevăzut sancțiunea din art. 112, oprindu-se în mod formal posibilitatea cooperativelelor de a cesiona altor societăți comerciale de mai mari capaluri drepturile cumpărate dela obștii și composoratorate, ar fi fost mult mai bine.

Ioan D. Neagu-Negrilești
Avocat Focșani

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 23 Octombrie 1928

Președința D-lui Er. Mandicevschi, consilier

Maria C. Bălan cu Stana Laboț

SIMULAȚIUNE. — DOVADA RI ÎNTEE PĂRȚILE CONTRACTANTE. — REEZI REZERVĂTARI. — ACT CARE ATACĂ REZERRVA. — DOVADĂ CU MARTORI. — ADMISIBILITATE. — ART. 841, 1175, 1197 ȘI 1203 COD. CIVIL.

Cu toate că simulațiunea nu poate fi dovedită între părțile contractante cu martori sau prezumțiuni, decât numai dacă există un început de probă scrisă și deci nici moștenitorii cu titlu universal ca continuatori ai persoanei autorul lor, nu pot fi primiți a face o asemenea dovadă în lipsa unui început de probă scrisă, totuși atunci când actul simulat atacă rezerva recunoscută de lege acestora, moștenitorii rezervatari fiind în acest caz considerați ca terțe persoane, au dreptul să facă dovada simulațiunei, fără altă condiție, prin orice mijloace, cu martori și prezumțiuni, întrucât dânșii atacă actul simulat cu un drept al lor propriu.

No. 2158. — Respins recursul făcut de Maria C. Bălan cu autorizația soțului său C. Bălan, în contra deciziei No. 151/927 pronunțată de Curtea de Apel din Galați S. I în proces cu Stana Laboț și alții.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Maria C. Bălan, cu autorizația soțului său C. Bălan, în contra deciziei

ci No. 151/927 a Curții de Apel din Galați S. I în proces cu Stana Labonț și alții.

Văzând motivul III de casare astfel formulat :

III «Violarea art. 1175 cod. civil și 1197 combinat cu 1203, exces de putere, greșită interpretare, omisiune esențială și nemotivare».

Având în vedere decizia atacată cu recurs, din care rezultă că Stana Labonț, prin actul autentificat de Judecătoria Năruja la No. 168/911 a vândut lui Panait Poloboc la locul numit Tăpoi, hotarul Spulter, jud. Putna, un teren de 6 ha. și 46 arii; că Panait Poloboc murind în război și lăsând pe urma sa doi copii, pe Ștefan Poloboc și pe Marița C. Balan, aceasta din urmă a făcut acțiune în contra lui Ștefan Poloboc, pe atunci minor și reprezentat prin mama și tutoarea sa legală Marița Poloboc, pentru împărțirea în două părți egale a imobilului cumpărat de defunctul său tată dela Stana Labonț; că prin acțiune, a chemat spre a fi față la darea hotărârii, și pe Ștefania Labonț, Ioana I. Todoriță și Ștefan Labonț în calitate de deținători ai imobilului.

Că Tribunalul a admis acțiunea, a ordonat esirea din indiviziune și împărțirea imobilului în două părți egale între recurenta Maria C. Balan și Ștefan Poloboc, devenit major în cursul procesului, și a obligat pe intimații Ștefania, Ioana I. Todoriță și Ștefan Labonț să delase în proprietatea și stăpânirea celor doi moștenitori ai defunctului Panait Poloboc, imobilul în litigiu.

Că, în contra sentinței Tribunalului, Ștefania Labonț, Ioana I. Todoriță și Ștefan Labonț au declarat apel; că Ștefan Labonț în urmă a declarat că și retrage apelul;

Curtea de Apel Galați, prin deciziunea atacată cu recurs, ia act de această declarațiune și admite apelul celorlalți, reformează sentința Tribunalului și respinge ca nefondată acțiunea;

Că, pentru a da această soluțiune, Curtea a admis motivul invocat de apelanți, moștenitori ai Stanei Labonț, că actul prin care mama lor a vândut imobilul în litigiu lui Panait Poloboc, autorul reclamantilor, este simulat;

Curtea motivează că deși în principiu moștenitorii cu titlu universal nu sunt primiți să dovedească simulațiunea actului făcut de autorul lor, decât printr'un contra-înscriș, atunci însă când simulațiunea a fost practică contra lor, pentru a-i înlătura dela moștenire — cum este în speță — moștenitorii sunt considerați ca terți și sunt admiși a dovedi simulațiunea prin tot felul de mijloace, deci și prin martori și prezumțiuni;

Că apoi, Curtea stabilește din depunerile martorilor că imobilul în litigiu nu s'a stăpânit nici o zi de cumpărătorul Panait Poloboc, ci a contunuat să fie stăpânit de vânzătoare până la moartea ei și apoi a trecut în proprietatea și stăpânirea apelanților, și în fine că nu s'a numărat vânzătoarei prețul trecut în act;

Că, din aceste împrejurări de fapt, Curtea își face convingerea că actul de vânzare este simulat, fără existență reală;

Curtea examinează și depunerile martorului Panait Bucăluță, propus de recurentă, pe care o înlătură și adaogă că facerea unui partaj voluntar între moștenitorii vânzătoarei, unită cu o posesiune de fapt conformă împărțelii, confirmă simulațiunea actului de vânzare, și nici nu se poate

admite că Stana Labonț fără vreun motiv serios să fi desmoștenit pe copiii săi, vânzând lui Panait Poloboc averea în litigiu pe un preț derizoriu;

Având în vedere că prin motivul III de casare recurenta critică soluțiunea Curții de Apel, susținând că ar fi dată cu violarea art. 1175 și 1197 combinat cu art. 1203 cod. civil, că instanța de fond a comis un exces de putere, o greșită interpretare, o omisiune esențială și o nemotivare, pretinzând, în prima parte a motivului de casare, că instanța de fond s'a întemeiat numai pe depunerile martorilor intimaților și a omis a lua în considerație martorii propuși de dânsa; iar în a doua parte a motivului de casare, recurenta pretinde că intimații, în lipsa unui contra-înscriș, nu puteau fi admiși să facă dovada simulațiunii prin martori și prezumțiuni, decât dacă în prealabil ar fi făcut dovada că ei sunt singurii moștenitori rezervați ai Stanei Labonț și că averea din act este singura avere din succesiune și că astfel a fost atacată rezerva;

Având în vedere că prima parte a motivului de casare este inexactă în fapt, întrucât din decizia atacată cu recurs se constată că Curtea de Apel a avut în vedere depozițiunile tuturor martorilor ascultați și analizează și depoziția martorului Panait Bucăluță, singurul din cei doi martori propuși de recurentă, care a fost ascultată;

Că astfel fiind, prima parte a motivului de casare este neîntemeiată;

Considerând că între părțile contractante simulațiunea nu poate fi dovedită cu martori sau prezumțiuni, decât numai în cazul când există un început de dovadă scrisă, sau când se invoacă fraude la lege; că aceeaș regulă se aplică și succesoriilor cu titlu universal, dânsii ca continuatori ai persoanei autorului lor neputând avea mai multe drepturi decât el;

Considerând că această regulă suferă excepțiune atunci când actul simulat atacă rezerva recunoscută de lege moștenitorilor, căci în acest caz moștenitorii rezervați sunt considerați ca terțe persoane și deci sunt primiți a face dovada simulațiunii fără altă condițiune, prin orice mijloace și cu martori și prezumțiuni, întrucât dânsii atacă actul simulat cu un drept al lor propriu;

Considerând că astfel fiind, Curtea de apel a putut admite proba cu martori pentru a dovedi simulațiunea, fără a viola textele de lege invocate prin motivul de casare când constată în fapt că simulațiunea a fost practică în contra moștenitorilor pentru a-i înlătura dela moștenire, căci excluderea constatată de Curte dela întreaga moștenire implică în sine în mod necesar și atacarea rezervei.

Că, de altfel recurenta, înaintea Curții de Apel nici n'a ridicat chestiunea că rezerva n'ar fi fost admisă, ci a pretins numai că intimații în recurs, ca fii și moștenitori sezinari ai defunctei Stana Labonț, sunt succesori cu titlu universal și în această calitate a lor, succedând în toate drepturile și obligațiunile defunctei lor mamă, n'ar putea dovedi simulațiunea decât cu un contra-înscriș.

Că astfel fiind, și partea a doua din motivul de casare este neîntemeiată.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. II-a

Audienţa de la 10 Iulie 1928

Preşedinţia D-lui C. G. Rătescu

Ilie Stoenoiu zis Pieleşteanu şi alţii cu Ministerul public

CURTE CU JURAŢI. — ACUZAT. — NESCOMUNICAREA DECIZIUNII CAMEREI DE PUNERE SUB ACUZARE ŞI A ACTULUI DE PUNERE SUB ACUZARE. — DACA POATE FORMA UN MOTIV DE CASARE. — ART. 237 ŞI 324 PR. PENALĂ.

CURTE CU JURAŢI. — ACUZAT. — LIPSA DE NOTIFICARE A LISTEI MARTORILOR. — NEOPUNEREA ACUZATULUI ÎN INSTANŢĂ LA AUDIEREA MARTORILOR. — DACA SE MAI POATE PREVELA PENTRU PRIMA OARĂ ÎN RECURS DE LIPSA ACESTEI FORMALITĂŢI. — ART. 340 PR. PENALĂ.

I. Din moment ce un recurent nu a invocat prin recursul făcut în contra deciziei de condamnare a Curţii cu Juraţi, nici una din nulităţile prevăzute de art. 324 pr. penală relativ la deciziunile Camerei de punere sub acuzare, el numai are nici un interes să se prevaleze de lipsa de comunicare, în conformitate cu legea, a acestei deciziuni şi a actului de acuzare şi deci nu poate cere nici casarea pentru acest motiv a deciziei condamnătoare a Curţii cu Juraţi.

2. Acuzatul care înaintea Curţii cu Juraţi nu uzează de facultatea ce o are de a se opune la ascultarea martorilor ce nu i au fost notificaţi, sau nu i au fost notificaţi în conformitate cu legea nu poate invoca această neregularitate pentru prima oară în recurs.

No. 6345. — Respins recursul făcut de către Ilie Stoenoiu zis Pieleşteanu şi alţii în contra deciziunii cu No. 14/928 a Curţii cu juraţi din jud. Dolj, în proces cu Ministerul Public.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de către Ilie Stoenoiu zis Pieleşteanu, Fane Marin M. Barbu Ghiţă zis Cap de fier, Aurică Irimescu şi Marin Rogojină, în contra deciziei cu No. 14/928 a Curţii cu Juraţi din judeţul Dolj.

Având în vedere că primii doi recurenţi au formulat următoarele motive de casare:

I „Violarea art. 237 pr. penală“.

II „Violarea art. 340 pr. penală“.

III „Violarea art. 392 şi 395 pr. penală“.

Având în vedere că din lucrările din dosar rezultă că la interogatoriul ce s'a luat recurentului Fane Marin Barbu Ghiţă zis Cap de Fier, în ziua de 9 Decembrie 1927, de către primul preşedinte al Tribunalului, conform art. 318 proc. penală, când a fost întrebat dacă, după ce a primit copie de pe decizia Camerei de punere sub acuzare şi de pe actul de acuzare, are ceva de adăugat, acest recurent nu a făcut nici o obiecţiune cu privire la comunicarea sau neregulata comunicare către dânsul a acestor acte.

Considerând că chiar în cazul când decizia Camerei de punere sub acuzare şi actul de acuzare nu ar fi fost comunicate numitului recurent în conformitate cu legea, încă recurentul nu are interes să invoace lipsa de comunicare a acestor acte, deoarece o atare lipsă nu poate avea de consecinţă decât că recurentul ar putea să se prevaleze de nulităţile prevăzute de art. 324 proc. penală, chiar pe calea recursului făcut în contra deciziunii de condamnare a Curţii cu

juraţi, aşa că recurentul neinvocând pe calea recursului de faţă, făcut în contra deciziei de condamnare, nici una din nulităţile prevăzute de suszitul text de lege, el nu poate cere casarea pentru lipsa de comunicare a deciziei Camerei şi a actului de acuzare.

Considerând că formalitatea notificării listei martorilor nu este edictată de lege sub pedeapsă de nulitate şi nu poate fi clasată între formalităţile substanţiale, deoarece prin art. 340 alin. penultim proc. pen. legiuitorul arată care este sancţiunea neobservării acestei formalităţi, anume opunerea la ascultarea martorilor cari nu au fost notificaţi, de unde rezultă că acuzatul care înaintea Curţii cu juri nu uzează de facultatea ce o are de a se opune la ascultarea martorilor ce nu i-ar fi fost notificaţi, sau nu i-ar fi fost notificaţi în conformitate cu legea, cum este cazul în speţă, unde se constată că recurentul nu a făcut nici o obiecţiune în această privinţă înaintea Curţii cu juraţi, — nu poate invoca această neregularitate pentru prima oară în recurs.

Având în vedere că prin decizia supusă recursului Curtea constată că textele de lege aplicate faţă de acuzaţii recurenţi au fost citite de preşedinte în şedinţă publică.

Că, astfel fiind, nu poate rezulta nici o nulitate din împrejurarea că nu se face menţiune şi în procesul-verbal de audienţă că textele de lege aplicate în cauză au fost citite în şedinţă publică de preşedinte, întrucât procesul-verbal şi decizia se completează unul pe altul.

Că dar, nici unul din motivele de casare de mai sus nu este fondat şi deci recursul făcut de primii doi recurenţi urmează să fie respins.

Având în vedere că ceilalţi doi recurenţi nu au formulat nici un motiv de casare.

Considerând că formele de procedură se văd îndeplinite iar legea bine aplicată.

Că aşa fiind, recursul acestora urmează de asemenea să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAŞI S. I-a

Audienţa dela 13 Februarie 1929

Preşedinţia D-lui M. Haralamb, consilier

I. Rosenthal cu Primăria comunei Iaşi

COMUNĂ. — CONTRACTE DE ÎNCHIRIERE. — ÎN CE CONDIŢIUNI POT FI FĂCUTE DE PRIMAR. — ART. 70-80 ŞI 217 DIN LEGEA ASUPRA COMPTABILITĂŢII PUBLICE A STATULUI. — ART. 83 DIN LEGEA PENTRU ORGANIZAREA COMUNELOR URABNE, CONCESIUNE. — CONTRACT DE UTILITATE PUBLICĂ. — DESCHIDEREA ACESTUI CONTRACT DE CONTRACTUL DE LOCAŢIUNE, COMUNĂ. — CONTRACT PRIN CARE SE ACORDĂ PERMISIA UNUI PARTICULAR CA PE O PORŢIUNE DIN TROTUARUL PUBLIC SĂ DESCHIDĂ O GHERETĂ PENTRU COMERT. — NAURA ACESTUI CONTRACT. PERSOANĂ JURIDICĂ DE DREPT PUBLIC. — INCAPACITATEA JURIDICĂ. — CONTRACT ÎNCHIRIAT FĂRĂ PAZA FORMELOR LEGALE DE ABILITARE. — DACA POATE FI VALIDAT PRIN ACOPERIREA TAGITĂ ŞI POSTERIOARĂ A VITIULU'.

I Potrivit dispoziţiunilor legale în materie de comptabilitate publică, şi conform art 83 din legea pentru organizarea comunelor urbane, numai închirierile de minimă importanţă pot fi făcute de primarul comunei fără a avea necesitatea unei prealabile încuviinţări sau aprobări ulterioare; însă atât închirierile de mai mare importanţă, cât şi toate cele lalte

operațiuni juridice pe care le face fie relativ la bunurile private ale comunei, fie la acele din domeniul public, necesitează anume formalități pentru validitatea lor; iar în ce privește bunurile din domeniul public, numai consiliul comunal decide asupra modului cum au a fi întrebuințate

2. Spre deosebire de contractul de locațiune, care este un contract prin care o persoană se obligă să lase la dispoziția alteia folosința temporară a unui lucru în schimbul unui preț în proporție cu timpul stabilit, contractul de concesiune este un contract de utilitate publică, încheiat în ră unul sau mai mulți particulari pe pe de o parte, cu o administrațiune publică pe de altă parte, în interesul obștesc al administrațiilor.

3. Contractul prin care primarul unei comune și strage o porțiune de trotuar destinat circulației publicului, pentru a permite unui singur individ uzajul exclusiv al acelei porțiuni, în scopul de stabili o gheretă pentru un anumit comerț nu poate fi nici un contract de locațiune de oare ce nu are ca obiect un b n din domeniul privat al comunei, nu poate fi nici un contract de concesiune, pentru că închirierea lui nu a fost dictată de necesitatea publică în inter ul obștesc al tuturor administrațiilor, ci este o convenție *sui generis* care nu se poate încheia de către primarul comunei, fără aprobarea consiliului comunal sau fără licitație publică.

4. Incapacitatea unei persoane juridice de drept public, nu poate fi acoperită prin renunțarea ci posterioară și tacită de a se prevela de viciul rezultând din lipsa de capacitate, de oare ce formalitățile de abilitare prevăzute de lege sunt de ordine publică și nu pot fi acoperite atâta timp cât durează incapacitatea.

Prin urmare, faptul Primăriei de a primi unele câștiuri din chiria cuvenită pe baza unui contract încheiat fără observarea formelor legale cerute pentru validitatea unui asemenea contract, nu'i poate acoperi vițiul de care este izbit și deci nici nu'l poate valida.

No. 16 Admis în parte apelul făcut de Primăria Municipiului Iași în contra sentinței Tribunalului Iași S. I. cu No. 122 din 19 Martie 1927 în proces cu I. Rosenthal.

Curtea,

Văzând că la prima instanță Iancu I. Rosenthal a acționat în judecată Primăria Iași pentru a se vedea condamnată a suferi rezilierea contractului de închiriere vizat de Administrația Financiară Iași sub Nr. 8198/1923 din culpa sa și a-i plăti sumele de: lei 400.000 cu titlu de daune reprezentând lipsa de câștig pe toată durata contractului, lei 15.000 reprezentând paguba suferită prin construcția inutilă a unui chioșc de ziare și lei 4.500 chirie plătită comunei și lei 900 garanția plătită comunei cu ocazia facerii contractului, aceste două sumi din urmă ca deținute fără cauză,

deci în total să fie condamnată la plata sumei de lei 420.400.

Văzând că Tribunalul Iași Secția I-a., prin sentința Nr. 122 din 19 Martie 1927 a admis acțiunea în parte, reziliind contractul de închiriere vizat de Administrația Financiară Iași sub Nr. 8198/923, intervenit între reclamant și Primăria Comunei Iași, și obligând pe Primăria Comunei Iași ca prin reprezentantul ei legal să restituie reclamantului suma de 900 lei garanție, suma de 4500 lei chiria plătită comunei, ca sume deținute fără cauză, precum și suma de lei 4000 pentru cheltuelile începute cu construcția unui chioșc de lemn, mai obligând-o tot odată a plăti reclamantului suma de 25.000 lei cu titlu de daune, reprezentând lipsa de câștig pe durata contractului cum și 1500 lei cheltueli de judecată.

Văzând că în contra acestei hotărâri, au făcut apel atât reclamantul Iancu I. Rosenthal cât și Primăria Com. Iași.

Văzând că, într'adevăr, Primăria Com. Iași, prin ajutorul de primar I. Bantaș, la 27 August 1923, a închiriat cu contractul vizat de Administrația Financiară Iași la Nr. 8198 din acea zi lui I. Rosenthal o porțiune de loc în mărime de 2 m. pe 2 m. situat în Piața Unirei din Iași, în colțul de trotuar al farmaciei Verner, pe care să așeze un chioșc de ziare, după planul aprobat de serviciul de arhitectură al comunei, anexat, pe termen de 5 ani cu începere de la 26 Octombrie stil vechi 1923, cu o chirie anuală de 1800 lei. Prin contract se stipulează că fac parte integrantă din contract, fiind obligatorii concesionarului condițiile generale de închirierea acaretelor comunale din 1885, iar chiriașul pentru executarea obligațiilor din contract depune o garanție de 900 lei;

Văzând că la acțiunea lui Iancu I. Rosenthal, care cere rezilierea și daune pe baza contractului menționat, Primăria Iași opune în primul rând inexistența legală a acestui contract, întru cât a fost încheiat în disprețul art. 83 din legea comunală, fără a se face formele de licitație prevăzute de lege în asemenea împrejurări;

Văzând că prima instanță deduce validitatea contractului din dispozițiile art. 71, 219 și 220 din legea contabilității generale publice, care permit reprezentanților comunelor urbane să contracteze prin bună învoială arendări a căror chirie nu este mai mare de zece mii lei pe toată durata sau de trei mii lei pe an, în special fiind vorba de un contract a cărui arendă anuală este de 1800 lei.

Văzând însă că legea asupra contabilității publice a Statului din 21 Martie 1903 (cu modificările din 1904 și 1906) prin art. 216 pune principiul că toate contractele pe care le încheie comuna trebuie făcute prin concurență și publicitate, conform art. 70 — 80 din lege, adică după o publicitate prealabilă prin licitație publică. Că, de la această regulă conform art. 217 se face excepție numai în cazurile prevăzute de art. 71 când contractările se pot încheia prin bună învoială;

Văzând că art. 71 din lege dispune prin paragraful 1, singurul despre care ar putea fi vorba în specie, că pentru furniturile, transportul, lucrările, arendările și închirierile imobilelor autorității administrative respective, a cărei cheltuială sau venit nu va fi mai mare de 10.000 lei, sau dacă este vorba de o tocmeală făcută pentru mai mulți ani, a căreia cheltuială sau venit anual nu va trece peste suma de 3000 lei.

Că deci, fiind dispensate de formalitatea cauțiunei, pe de o parte contractele de furnituri, transporturi

și lucrări, iar pe de altă parte arendările și închirierile până la un anumit quantum, rezultă că toate operațiunile juridice care ies din cadrul acestor două categorii de acte, urmează a fi făcute prin licitație publică ori cât de mică ar fi valoarea lor;

Văzând că același sistem este admis și de legea pentru organizarea comunelor urbane din 31 Iulie 1894 (cu modificările din 1900 și 1905), care prin art. 83 dispune că pentru arendarea, închirierea și exploatarea bunurilor din domeniul privat al comunei se face de primar, prin licitație publică, conform legilor și condițiilor generale stabilite pentru bunurile de aceeași natură ale Statului și a celor speciale vizate de consiliul comunal;

În ce privește însă modul și condițiile în care se va face folosința sau întrebuințarea bunurilor care sunt de un usagiu public, cum sunt străzile și piețele, după art. 85 din aceeași lege consiliul comunal urmează să stabilească modul și condițiile în care se va face folosința sau întrebuințarea acestor bunuri.

Având deci în vedere că, în rezumat, după dispozițiile legale menționate, numai închirierile de minimă importanță pot fi făcute de primarul comunei fără a avea necesitatea unei prealabile încuviințări sau aprobări ulterioare; atât însă închirierile de mai mare importanță, cât și toate celelalte operațiuni juridice pe care comuna le face fie relativ la bunurile sale private fie la acele din domeniul public, necesitează anumite formalități pentru validitatea lor; în ce privește bunurile din domeniul public, numai consiliul comunal poate decide asupra modului cum au a fi întrebuințate;

Având în vedere că, în drept, locațiunea este un contract prin care o persoană se obligă să lase la dispoziția alteia, folosința temporară a unui lucru, în schimbul unui preț în porporție cu timpul stabilit;

Că, spre deosebire de locațiune, contractul de concesiune este un contract de utilitate publică încheiat între unul sau mai mulți particulari pe de o parte cu o administrație publică pe de altă parte în interesul obștesc al administrațiilor, cum ar fi acele relative la un serviciu public monopolizat (distribuție de apă, electricitate, etc).

Având în vedere că un contract, ca acela în discuție, prin care primarul unei comune sustrage o porțiune de trotuar destinat circulației publicului, pentru a permite unui singur individ usajul exclusiv al acelei porțiuni, în scopul de a stabili pe el o gheretă în care să facă un anumit comerț, nu este nici un contract de locațiune cum susținea în instanță reprezentantul Primăriei, nici unul de concesiune cum pretinde reclamantul Rosenthal.

Nu este un contract de locațiune, pentru că asemenea operațiuni administrația comunală nu le poate face de cât relativ la bunurile din domeniul privat, cum ar fi o clădire sau o moșie, cari ar fi proprietatea particulară a comunei, iar nu și în ce privește bunurile din domeniul public al comunei, care în principiu sunt la dispoziția tuturor administrațiilor și numai prin excepție și în măsură cât nu stingheresc pe aceștia ar putea fi date vremelnic în folosință exclusivă a unui singur administrat.

Nu este un contract de concesiune, pentru că închirierea lui nu a fost dictată de necesitatea publică, adică nu a fost încheiat în interesul obștesc al tuturor administrațiilor;

Că astfel fiind, contractul în litigiu este o convenție sui-generis care nu se poate încheia după dispozițiile legale specificate de către primarul comunei, fără aprobarea consiliului comunal (art. 85 din legea or-

ganizării comunelor urbane) sau fără licitație publică, art. 70-80 și 217 din legea asupra contabilității generale a Statului;

Că deci, chiar dacă s'ar admite că este un contract de concesiune, cum pretinde reclamantul Rosenthal, cu care tip de contract se apropie, căci este adevărat că are mai multă asemănare, de cât cu contractul de locațiune, tot nu putea fi încheiat de primar singur și fără licitație publică.

Având deci în vedere că întru cât contractul în discuție dintre primăria comunei Iași și reclamantul Rosenthal, a fost încheiat în afară de formele legale necesare validității unor asemenea contracte, el nu poate produce nici un efect, astfel că pe de o parte reclamantul Rosenthal nu poate cere condamnarea primăriei Iași, la daune pentru nexecutarea unui contract de care numita autoritate trebuie să fie considerată ca străină, iar pe de altă parte, primăria trebuie să fie obligată a restitui reclamantului Rosenthal, sumele deținute fără cauză, cum sunt atât chiria depusă de acesta în sumă de 4500 lei cât și garanția de 900 lei (fără procente întru cât nu s'au acordat la prima instanță și în această privință nu s'a făcut apel).

Văzând că fiind vorba de incapacitatea unei persoane juridice de drept public, ea nu poate fi acoperită prin renunțarea posterioară tacită a Primăriei de a se prevala, consistând din împrejurarea că a primit unele câștiguri din chirie cum susține reclamantul. Aceasta pentru că formalitățile de abilitare prevăzute de lege sunt de ordine publică relativă, întrucât nu pot fi acoperite atât timp cât durează incapacitatea, cu alte cuvinte că Primăria nu le-ar putea acoperi de cât în mod expres și după îndeplinirea tuturor formelor prescise încă de la început pentru validitatea contractului, ceiace în cazul de față nu se dovedește că s'a făcut;

Că deci Primăria cu drept cuvânt nu a convenit să acorde o nouă autorizație de a construi chioșcul de ziare reclamantului I. Rosenthal cu toată somația acestuia (pagina II a dosarului), căci pe de o parte el cerea această autorizație în baza unui contract nul, iar pe de altă parte chiar dacă am socoti acest contract ca valid, în definitiv această autorizație de a construi i-a fost acordată implicit prin contractul în discuție, după planul anexat, verificat de inginerul Comunei Iași D-I Andriescu-Cale, la date de 27 Februarie 1923 (pagina 17 a dosarului), astfel că reclamantul putea construi chioșcul fără vre-o nouă autorizație, situația locului fiind determinată prin contract, iar cu nimic nu se dovedește în fapt, prin depunerile martorilor audiați, ca Primăria Iași s'ar fi opus în vre-un mod oarecare la această construcție.

Că astfel fiind, celelalte opuneri formulate pe alte motive de Primăria Comunei Iași, numai au a fi discutate, urmând că apelul făcut de numita Administrația trebuie admis în parte, respingându-se în totul apelul introdus de reclamantul I. Rosenthal, pentru motivul că prima instanță a admis acțiunea acestuia și pentru daune care nu i se cuvenea, pentru că sunt cerute drept o consecință a executării unui contract care nu are ființă legală.

Față cu aceste împrejurări, apreciind asupra cheltuielilor de judecată făcute de părți la ambele instanțe, urmează a se obliga pe Primăria Comunei Iași, să plătească reclamantului I. Rosenthal suma de una mie lei.

Pentru aceste motive, redactate de D-I. Consilier Eugen Petit, admite, etc.

Semnați: *M. Haralamb, E. Petit, M. Trandafirescu.*